

eens, niks is zoo goed voor een kind als een prettige omgeving. Ze verkniesde zich hier; dat zeggen ze allemaal. Maak je maar niet ongerust Matlief, ze heeft van geen naar huis gaan gesproken. 't Is heerlijk dat ze zoo naar der zin is, niet waar?"

„Ja,” zei Matje. En zij keerde zich met moeite om, met het gezicht naar den muur. Zij had het kunnen uitsnikken maar al sedert lang kon zij niet huilen.

Haar dochtertje kwam haar natuurlijk af en toe opzoeken. De eerste keer had de moeder bevend, bijna smeekend om een ontkennend antwoord, gevraagd of 't wezenlijk zoo prettig was bij tante Anna, maar toen de kleine bevestigend knikte, toen Matje bij 't afscheid nemen te vergeefs zocht naar een droevige uitdrukking op het gezichtje of naar een traan in de oogen van het kind, werden die bezoeken haar een pijniging.

Zij was heel stil en had niet veel noodig; eten deed zij bijna niet, wanneer Hein of Bertha aan haar bed kwamen zitten om haar wat afleiding te geven sprak zij weinig en zoo kwamen die twee er langzamerhand toe om haar maar steeds alleen te laten als zij geen bepaalde hulp noodig had en elkaar liever gezelschap te houden in de voorkamer. Zoo lag zij dus uren lang alleen, langzaam te sterven.

„Wat zou 't een uitkomst zijn als 't gedaan was”, zeiden de familieleden telkens. Bijna iederen dag herhaalden Hein en Bertha die woorden met een meewarig gezicht. Moeder Zegers kwam om den anderen dag en deed dan de groeten van vader, die maar niet kwam omdat hij niet wist waar 't eigenlijk toe dienen zou en zijn vrouw met een ongeloovig gezicht aanhoorde als zij hem verzekerde dat hij zich haasten moest wanneer hij Matje nog eens levend wilde zien.

Eindelijk stierf ze toen niemand bij haar was dan Bertha. Ze kreeg een hevige benauwdheid. Het meisje deed wat zij kon om haar wat te verlichten en toen zij ten laatste meende dat zij tot rust was gekomen en in slaap gevallen, kwam zij langzamerhand tot het besef dat die rust de dood was.

Hein was wel bedroefd. Zij was toch zoo'n stumperd geweest, ze had altijd zoo getobd en gezwoegd, maar hij had 't lang voorzien en 't was nu eigenlijk maar gelukkig dat er een eind aan kwam, je moest redeneeren....

Kleine Matje huilde heel wel toen ze hoorde dat moeder dood was, maar toen men haar vroeg of zij haar nog eens wilde zien schudde zij angstig snikkend het hoofdje. Zij durfde niet eens in huis komen, want zij was bang voor lijken en de ooms en tantes verwonderden er zich onder elkaar over dat het kind er toch eigenlijk zoo weinig van scheen te weten.

Moeder Zegers beweerde dat het hard was om oud te moeten worden en je kinderen vòòr je te zien heengaan en toen vader van de begrafenis terug kwam zei hij tot zijn vrouw:

„Ik hoop dat ik zoo lang zal leven tot mijn kleindochter meerderjarig is, ik geloof dat ik me zou omkeeren in mijn graf als die klerk nog mooi weer ging spelen van mijn geld!”